

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obo/6/2018
Identifikačné číslo spisu: 6215206341
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6215206341.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a JUDr. Miroslavy Janečkovej v spore žalobcu: GASTROFIT, s.r.o., so sídlom Bernolákova 29, Banská Bystrica, IČO: 36 001 988, zast. advokátom JUDr. Emilom Vaňkom, so sídlom Tŕnie 134, s adresou na doručovanie Sládkovičová 2, Zvolen, proti žalovanému: L. O. O. Š., U.O., so sídlom T. Š. X, N. N., SKP úpadcu PIVOVAR URPIŇ BB, s.r.o., so sídlom Lesnícká 12, Slovenská Lupča, IČO: 36 012 505, zast. V4Legal, s.r.o., so sídlom Tvrdého 4, Žilina, o zaplatenie 369 008,57 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/2/2015-120 z 30. októbra 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/2/2015-120 z 30. októbra 2017 vo vyhovujúcej časti a súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania mení tak, že žalobu z a m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

III. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 52Cbi/2/2015-120 z 30. októbra 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 359 757,15 eur spolu s 9,5 % p.a. s úrokom z omeškania zo sumy 359 757,15 eur od 2. augusta do zaplatenia. V časti týkajúcej sa zaplatenia sa sumy 9 251,42 eur spolu s úrokom z omeškania od 9 mája 2013 do 1. augusta 2013 konanie zastavil a žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu konania.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že predmetná suma predstavuje nájomné, vyplatené žalovanému spoločnosťou Banskobystrický pivovar, a.s., so sídlom v Banskej Bystrici za stroje, technológie, zariadenia a ďalších HIM prenajaté nájomnou zmluvou uzatvorenou dňa 1. mája 2007

v znení jej dodatkov. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/89/2003-537 z 27. februára 2012 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/44/2012 z 26. marca 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 6. mája 2013, ktorým bola žalovanému (predchádzajúcemu správcovi M. S. D., správcovi konkurznej podstaty úpadcu PIVOVAR URPIŇ BB, s.r.o., so sídlom Slovenská Ľupča), po preukázaní, že hnutelné veci nemohli byť súčasťou majetkovej podstaty úpadcu, nakoľko ich žalobca kúpil od spoločnosti PIVOVAR URPIŇ BB, s.r.o., Slovenská Ľupča, uložená povinnosť vylúčiť z konkurznej podstaty aj hnutelné veci, ktoré boli prenajaté nájomnou zmluvou zo dňa 1. mája 2007 v znení jej dodatkov, skutočnosť ktorá nebola medzi účastníkmi sporná. Nárok na vyplatenie sumy, ktorú žalovaný získal za prenájom vecí, ktoré nepatrili do konkurznej podstaty posúdil súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka upravujúceho bezdôvodné obohatenie. S námietkou premlčania vznesenou žalovaným sa súd prvej inštancie nestotožnil a vyslovil názor, že právo na vydanie plnenia bezdôvodného obohatenia bolo žalobcom uplatnené včas, v lehotách uvedených v ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. S poukazom na § 107 ods. 1 Obč. zák. zdôraznil, že pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je významný subjektívny prvok a to, kedy sa oprávnený dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom sa vyžaduje preukázaná vedomosť (nestačí len možnosť takejto vedomosti) a kto sa na jeho úkor obohatil. Vyslovil ďalej názor, že sa žalobca mohol o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného (pôvodného správcu konkurznej podstaty) najskôr dozvedieť právoplatnosťou rozhodnutia vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 52Cbi/89/2003, nemohol sa však dozvedieť o výške tohto bezdôvodného obohatenia, keď vychádzajúc z oznámenia konkurzného súdu z 25. júla 2013, adresovaného žalobcovi, nebola výška príjmu z nájmu hnutelných vecí vylúčených z podstaty známa ani súdu. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že sa žalobca dozvedel o výške bezdôvodného obohatenia až z odôvodnenia uznesenia vydaného Krajským riaditeľstvom policajného zboru v Banskej Bystrici, Odborom kriminálnej polície z 30. júna 2014, v ktorej mu bolo doručené až 8. júla 2014. Súd uzavrel, že tento deň je potrebné považovať za začiatok plynutia premlčacej lehoty. So zreteľom na uvedené konštatoval, že žaloba, podaná na Okresný súd Veľký Krtíš dňa 31. augusta 2015, bola podaná včas v priebehu plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Ďalej s poukazom na ustanovenie § 107 ods. 2 Obč. zák. konštatoval, že pre začiatok plynutia trojročnej objektívnej premlčacej lehoty je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Vyslovil názor, že pôvodný správca konkurznej podstaty mohol najskôr získať bezdôvodné obohatenie dňom právoplatnosti rozhodnutia vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 52Cbi/89/2003, nakoľko až týmto dňom získal vedomosť o tom, že nebol oprávnený do konkurznej podstaty úpadcu zapísať predmetné hnutelné veci a prenajať ich. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že žalobca mohol žalobu podať už v deň uzatvorenia nájomnej zmluvy, t. j. 1. mája 2007, keď vyslovil názor, že v tom čase žalobca nemohol vedieť, či bude oprávneným vlastníkom a tak bude po práve uplatňovať vyplatenie predmetnej sumy. Za počiatok omeškania určil krajský súd 2. august 2013, kedy bolo správcovi konkurznej podstaty doručené stanovisko konkurzného súdu, v ktorom sa dozvedel o povinnosti vyplatiť spornú sumu žalobcovi. S poukazom na ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP (ďalej aj „CSP“) a úspech žalobcu v konaní priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

3. Proti vyhovujúcej časti tohto rozsudku a závislému výroku o nároku na náhradu trov konania podal včas odvolanie žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“). Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť, žalobu v celom rozsahu zamietnuť alternatívne rozsudok napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Odvolateľ v odvolaní predovšetkým namietal, že žalobca mal žiadať nielen o vylúčenie vecí zo súpisu majetku úpadcu prostredníctvom excindačnej žaloby, ale mal súčasne žiadať aj vylúčenie nájomného z tejto majetkovej podstaty. Uviedol, že majetkový prospech získaný z prenájmu vecí je potrebné kvalifikovať ako samostatnú súpisovú zložku majetku úpadcu. Vyslovil názor, že nie je možné subsumovať pod vylúčenie vecí aj vylúčenie nájomného. Odvolateľ sa nestotožnil s názorom konajúceho súdu, ktorý na daný prípad aplikoval ustanovenie § 31 ods. 1 písm. d/ Zákona o konkurze a vyrovnaní (ďalej aj „ZKV“).

5. Odvolateľ sa ďalej nestotožnil so sumou priznanou napadnutým rozsudkom, tvrdiac, že čistý výnos, ktorý mal úpadca z prenájmu predstavuje sumu 292 341,30 eur. Uviedol, že bolo nevyhnutné udržiavať veci v stave spôsobilom dohodnutému (obvyklému účelu) - výrobe piva, za tým účelom bola medzi úpadcom a spoločnosťou Banskobystrický pivovar, a.s. uzatvorená ústna dohoda, na základe ktorej boli opravy, úpravy a údržba vecí realizované nájomcom a následne sa vykonané opravy započítavali proti nároku úpadcu ako prenajímateľa na nájomné. Poukázal na prehľad vystavených faktúr za obdobie trvania nájomného vzťahu, predložený na pojednávaní konanom dňa 30. októbra 2017, obsah ktorého potvrdzuje započítanie nárokov úpadcu a spoločnosti Banskobystrický pivovar, a.s., ktorý však súd prvej inštancie nezohľadnil. Navyše ak sa chcel žalobca voči žalovanému domáhať vydania bezdôvodného obohatenia mala si nárokovať sumu nájomného zníženú o DPH, nakoľko úpadca ako platca DPH následne DPH, po vzniku daňovej povinnosti odviedol príslušnému správcovi dane.

6. V ďalšej časti svojho odvolania odvolateľ za nesprávne označil priznanie nároku na úrok z omeškania, keď priznanie nároku na úrok z omeškania označil za odporujúce platnému právu, nakoľko povinnosť zaplatiť istinu mu nebola uložená právoplatným a vykonateľným exekučným titulom.

7. Ďalej súdu vytkol nesprávne právne posúdenie plynutia premlčacej lehoty. Namietal, že žalobca sa od vzniku bezdôvodného obohatenia, ako aj o tom, kto zaň zodpovedá, dozvedel najneskôr v rámci trestného konania, ktorého bol zúčastneným subjektom a nie až v okamihu, keď bolo rozhodnutím súdu právoplatne určené, že veci sú vylúčené z konkurznej podstaty úpadcu. Výslovil tiež názor, že sa jednotlivé splátky nájomného premlčovali postupne a pre každú jednu platbu nájomného platila samostatná premlčacia doba od splatnosti každého jednotlivého nájomného.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu označil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti za vecne správny. V súvislosti s námietkou žalovaného, že konajúci súd nezaoberal potrebou vykonania opráv vecí za účelom ich riadneho užívania nájomcom, vyjadrila názor, že tieto nároky mal žalovaný uplatniť a predložiť dôkazy počas pojednávania do vydania uznesenia o návrhoch na ďalšie dokazovanie. Zdôraznil, že právny zástupca žalovaného sám na pojednávaní vyhlásil, že ďalšie návrhy na dokazovanie nemá. V súvislosti s námietkou žalovaného týkajúcou sa DPH žalobca namietal, že v konaní pred súdom prvej inštancie žalovaný tieto skutočnosti neuvádzal a na svoje tvrdenie nepredložil ani dôkazy. Za vecne správne označil posúdenie včasnosti uplatnenia si práva súdom prvej inštancie a nesúhlasil s odôvodnením o možnosti uplatnenia nárokov na súde bez relevantne preukázaných nárokov, či majetok patrí žalobcovi a aký je výtazok z nájmu, pričom tieto údaje práve žalovaný odmietol poskytnúť žalobcovi ešte aj počas súdneho konania.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“), po prejednaní odvolania v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených (ustanovenie § 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania § 385 a contrário CSP dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

10. Odvolací súd sa stotožnil s posúdením predmetnej pohľadávky ako pohľadávky, ktorú je možné uspokojiť kedykoľvek počas konkurzného konania.

11.1. Podľa § 31 ods. 1 písm. f/ ZKV v priebehu konkurzného konania možno uspokojiť kedykoľvek pohľadávky proti podstate.

11.2. Podľa § 31 ods. 3 písm. a/ ZKV pohľadávkami proti podstate sú pohľadávkami, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a sú splatné v priebehu konkurzu.

11.3. Podľa § 31 ods. 5 ZKV nárok podľa odseku 1 okrem nárokov uvedených v písmenách c/, d/ a e/ treba uplatniť u správcu.

12. Predmetná pohľadávka vznikla na základe nájomnej zmluvy zo dňa 1. mája 2007, uzatvorenej predchádzajúcim správcom konkurznej podstaty M. S. D. úpadcu PIVOVAR URPIŇ BB, s.r.o. Slovenská Ľupča a Banskobystrickým pivovarom, a.s., Banská Bystrica v znení jej dodatkov, teda

nepochybne po vyhlásení konkurzu a stala sa splatnou po vyhlásení konkurzu. Nakoľko táto pohľadávka bola medzi účastníkmi sporná, žalobcovi podľa názoru odvolacieho súdu nič nebránilo za účelom zabezpečenia si exekučného titulu podať predmetnú žalobu (viď napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 29Odo/565/2001 z 25. júna 2003). Navyše pri pohľadávkach, ktoré sa uplatňujú u správcu treba uviesť, že uplatnenie u správcu nemá pre plynutie lehôt, tak ako je to u prihlášok, ktoré sa podávajú na súde, právne účinky podania žaloby. V rozsahu, v ktorom pohľadávky proti podstate, ktoré správca konkurznej podstaty uznáva, neboli uhradené v priebehu konkurzu, nemožno pri nich uplatniť režim ustanovenia § 45 ods. 2 ZKV, podľa ktorého je možné na základe zoznamu prihlášok pre zistenú pohľadávku, ktorú úpadca výslovne nepoprel (§ 23 ods. 1 ZKV), po zrušení konkurzu viesť výkon rozhodnutia na majetok úpadcu. Pohľadávky proti podstate totiž nie sú preskúmané, takže v zmysle § 23 ods. 1 veta prvá ZKV o nich nemožno hovoriť ako o zistených pohľadávkach. So zreteľom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že veriteľ pohľadávky proti podstate nemôže byť ani v priebehu konkurzu zbavený práva zabezpečiť si túto pohľadávku podaním žaloby o zaplatenie peňažného plnenia pre prípad neskoršieho vymáhania (po zrušení konkurzu), exekučným titulom.

13. Podľa § 100 ods. 1 Obč. zák. právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

14.1. Podľa § 107 ods. 1 Obč. zák. právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

14.2. Podľa § 107 ods. 2 Obč. zák. najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

15. Existencia inštitútu premlčania je dôsledkom požiadavky právnej istoty, ktorá sa prejavuje i v tom, aby nepretrvávali nevyjasnené právne vzťahy a neuspokojené práva bez časového obmedzenia po neprímerane dlhú dobu. Inštitút premlčania má motivovať veriteľov, aby svoje práva uplatňovali včas. V inštitúte premlčania sa premieta pravidlo *vigilantibus iura scripta sunt* (že zákony sú písané pre bdelých, teda pre tých, ktorí o svoje práva dbajú: alebo inak povedané, že právo patrí bdelým). K premlčaniu práva dochádza márnym uplynutím premlčacej doby. Aj v okamihu uplynutia premlčacej doby je však nastúpenie jeho následkov podmienené námietkou dlžníka. Tak ako je pre veriteľa významnou hodnotou právneho štátu vymožitelnosť práva pre dlžníka je rovnako významnou hodnotou aj naplnenie princípu právnej istoty.

16. Odvolací súd sa nestotožnil s určením počiatku plynutia objektívnej premlčacej lehoty súdom prvej inštancie. Súd síce dospel k záveru, že pre začiatok plynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo, v odôvodnení napadnutého rozsudku však konštatoval, že k získaniu bezdôvodného obohatenia zo strany pôvodného správcu konkurznej podstaty M. D. mohlo dôjsť najskôr až po právoplatnom skončení konania vedeného pod sp. zn. 52Cbi/89/2003, keď až dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu získal vedomosť o tom, že nebol oprávnený do konkurznej podstaty úpadcu zapísať predmetné hnutelné veci.

17. Citované ustanovenie § 107 ods. 2 Obč. zák. jednoznačne určuje moment, od ktorého začína plynúť objektívna trojročná premlčacia lehota. Za začiatok zákon neurčuje nijaký subjektívny okamih, ale objektívnu skutočnosť, t. j. moment, keby k získaniu plnenia z bezdôvodného obohatenia došlo. Pre začiatok plynutia lehoty je teda rozhodný okamih, kedy bezdôvodné obohatenie skutočne (fakticky) vzniklo. Plynutie objektívnej premlčacej doby je upravené bez akejkoľvek závislosti na subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení získanom na jeho úkor. Bezdôvodné obohatenie získané bez právneho dôvodu vzniká už samotným prijatím plnenia a ak je plnenie bez právneho dôvodu poskytované postupne po čiastkových sumách, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z

nich osobitne v okamihu, keď k plneniu došlo. Ako vyplýva z prehľadu faktúr za prenájom technológií a zariadenia a platieb nájomného Banskobystrickým pivovarom, a.s. skutočnosť, ktorá nebola medzi účastníkmi sporná, poslednú platbu získal žalovaný dňa 30. novembra 2011. Potom trojročná objektívna premlčacia lehota uplynula v zmysle § 107 ods. 2 Obč. zák. dňa 30. novembra 2014. Nakoľko bola žaloba podaná až 31. augusta 2015, bola podaná až po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty. Plynutie subjektívnej premlčacej lehoty je v tomto prípade bez právneho významu, nakoľko nepredlžuje objektívnu premlčaciu lehotu. Uplynutím tejto lehoty sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí bez ohľadu na to, kedy sa oprávnený dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil a či sa o nich do konca tejto lehoty vôbec dozvie. Nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania nebolo už možné podľa § 100 ods. 1 Obč. zák. premlčanú pohľadávku žalobcovi priznať. Ak tak súd prvej inštalácie urobil, nerozhodol správne a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštalácie podľa § 388 CSP zmenil a žalobu zamietol. Nakoľko odvolací súd len zmenil právnu kvalifikáciu bez potreby doplnenia, prípadne zopakovania dokazovania, rozhodol podľa § 385 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania.

18. Odvolací súd rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania, nakoľko skutkové závery súdu prvej inštalácie boli vecne správne. Účastníci mali možnosť vyjadriť sa k skutočnostiam, z ktorých odvolací súd vyvodil iný právny záver, prípadne predložiť dôkazy. Obidvaja účastníci opakovane stanovisko aj zaujali. Odvolací súd uvádza, že nebol dôvodný ani prípadný postup podľa ustanovenia § 382 CSP, keďže ustanovenia o premlčaní boli použité priamo v odôvodnení rozhodnutia prvoinštalčného súdu, nimi sa tento stručne zaoberal a aj samotné strany sporu sa v priebehu konania pred prvoinštalčným súdom k vznesenej námietke veľmi intenzívne a podrobne vyjadrovali.

19. Nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania, skutočnosť, ktorá sama o sebe mala za následok nemožnosť priznania pohľadávky súdom, odvolací súd sa s ďalšími žalovaného námietkami už nezaoberal.

20. Odvolací súd podľa § 396 ods. 2, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštalácie a to tak, že v konaní úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštalácie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Rozsudok bol prijatý senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov dva (JUDr. Izakovičová a JUDr. Janečková) ku jednej (JUDr. Hullová).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je dovolanie prípustné (§ 420 CSP), ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo

rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP).

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa § 429 SCP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.